

France Vurnik

EFETA – TO JE ODPRI SE

I

Še vedno pri začetkih,
ugreznjenih v ponorih spomina
z novimi obrazi iz časa v čas.

Začaran krog. V njem jetnik
zgubljenih časov.
V njih uvele snovi,
neulovljive
za nov razcvet.

Doklej? To je uganka,
dražljivo mamilo,
dokler se ne zdrami
v dokončno opravilo.

Bilo je
in bo.
Beseda zagotavlja.

II

Rečeno in zapisano:
Če ded bi ne grešil ...
slast greha in pokore
pelin
iz časov v čas.

Krvi prelite morja
ne spere več
nobena sila
spomina ga razrašča,
misel ga zaliva –
mehanizirana moritev.

Brezum ni več pogum;
besnilo ga je potegnilo
v svoj tolmun.

III

Kje so tiste stezice,
ko je še tiho prihajal mrak?

Je že dolgo pregnan
in ugnan:
napolnjen z osvetljenimi obrazi,
dokazi,
kako svet menja dlako,
krempljev pa ne.
Reci le besedo,
pa boš vsem na očeh
in na tleh.

Beg ni up,
je le še hrup.

IV

Odlagam okove spomina,
celim odrgnine
in tipam s pogledom
v zarjo za mejami.

Te meje v sebi
in okoli sebe,
ta resnica o resničnosti,
v ponavljanjih
vse manj resnična,
vse manj prispodoba . . .

Tisto onkraj naj oživi,
preveč se je pritajilo
in prostor odstopilo
vsakdanjosti

z zakovanimi menjavami;
ker iluzije počivajo v nemiru,
ko celijo odrgrnine
svojih iluzij.

In vendar: prisluhni
tihemu utripu zemlje
pod belim pregrinjalom
zimske minljivosti.

V

Nevsiljivo tli iskra
nekje v nekem
skritem nekdej
vžgana,
v migotajočih podobah časov
neugnana,
vendar nedognana,
preskušnjam časov prepuščena,
proti mraku v duši
negovana, za upanje
ohranjevana,

nikoli izrečena,
ne z očmi izdana . . .

s kostmi in kitami
bo pokopana.

VI

V Gorenjsko oziram se skalnato stran,
ki zamejuje pogled v svet,
oči obtežene z grobovi
v soseščini mladosti.

Iz kamna iztrgan angel
s prosečimi rokami
bedi nad njimi
in premaguje zgodbe minljivosti.

Nepodkupljiva zemlja
je vzela vase
bolečine in krivice,
ljubezni, laži in zmote, vse, kar se živemu človeku
lahko zgodi
v norih časih.

Tisti, ki je moril,
je zdaj sosed svoje žrtve
(ali temu ne ubeži),
pozlačene črke na črnem granitu
so le imena;
njihove zgodbe so zakopane
dva metra globoko
po sanitarnih navodilih.

In globoko v dušah,
če še ohranjajo telo,
ki je iz zemlje,
duh pa je od zgoraj vdihnjen.

VII

Efeta, to je: odpri se
in človek je sprejet v občestvo,
zapisan veri, upanju, ljubezni...
in tipajoči hoji skozi zmede časov,
dvomov po stezah brezpotij
na neznani vrtiljak preskušanj.

Vsakdo na novo,
sleherni vsak zase
po merah drugih
za končni odgovor:

Kdo si, če si,
v brezkončni minljivosti?

Naj se cilj čim dlje odlaga,
čas upanja poraja,
kar v njem še bo
z neznankami izziva
in skrivnosti
še naprej razkriva.